

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ R. L. ROSCH

Η... ΜΕΓΑΛΗ ΔΟΥΚΙΣΣΑ

Ο Φρέντ συνάντησε για πρώτη φορά τη «Μεγάλη Δούκισσα» σ' ένα παγκάκι του ζωολογικού κήπου. Η μικρολεπτομέρεια αυτή θάπρεπε να του γεννήσει κάποιες υπόνοιες, αν λάβαινε το κόπο να σκεφθῆ λίγο. Μά, όπως εἶνε γνωστόν, ἡ σκέψις κουράζει τὸν ἄνθρωπο: κι' ὁ Φρέντ ζητοῦσε ν' ἀποφύγη κάθε κόπο.

Ἡ νεαρή γυναίκα, λοιπόν, ἀφοῦ ἄλλαξε λίγα λόγια μαζί του, τοῦ ἀποκάλυψε ὅτι εἶνε μιὰ μεγάλη δούκισσα ἀπὸ τὴ Ρωσία κι' ὅτι ἔχει ἐξαιρετικὴ ἀδυναμία μετὰ τὰ διαμάντια.

Ὁ Φρέντ δὲ βρῆκε σ' αὐτὸ τίποτε τὸ παράξενο, γιατί κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀγαποῦσε τὰ πολυτίμα πετράδια. Καί τῆς εἶπε μετὰ περηφάνεια πὼς εἶχε στὸ σπίτι του μιὰ τέτοια συλλογὴ ἀρκετῆς ἀξίας.

— Στὸ σπίτι σας; φώναξε ἡ Βέρα μετὰ κατάπληξι. Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον;...

— Κάθε ἄλλο! Σὲ κανένα δὲν θὰ κατέβαινε ξαφνικὰ ἡ ἰδέα ν' ἀναζητήσῃ διαμάντια μέσα σ' ἕνα γραφεῖο.

Ἡ Βέρα χαμογέλασε ἐρωτικά.

— Μπορῶ νὰ δῶ αὐτὴ τὴ θαυμάσια συλλογὴ σας; ρώτησε.

— Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν! ἀποκρίθηκε ὁ Φρέντ. Δὲν λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι πηγαίνοντας στὸ σπίτι ἐνὸς νέου μπορεῖτε νὰ παρεξηγηθῆτε;

Ἡ Βέρα ὅμως ἦταν μιὰ γυναίκα πολὺ πεισματάρη.

— Μπορεῖτε κάλλιστα νὰ προσκαλέσετε καὶ μερικοὺς ἄλλους γιὰ ἕνα τσάι... τοῦ εἶπε.

Ὁ Φρέντ δὲ μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴ χαρὰ του.

— Ὑψηλοτάτη!... Καταδέχεσθε, λοιπόν, νὰ πιῆτε ἕνα ποτηράκι τσάι στὸ φτωχικὸ μου; ρώτησε.

— ὦ, πολὺ εὐχαρίστως φίλε μου! ἀπάντησε μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο ἡ μεγάλη δούκισσα. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ὀνομάζω φίλο μου;

Ὁ Φρέντ φίλησε μετὰ βαθὴ σεβασμὸ τὸ μορφο χέρι τῆς.

Ἡ Βέρα σηκώθηκε.

— Μπορῶ νὰ σὰς συνοδέψω, Ὑψηλοτάτη; ρώτησε ὁ Φρέντ.

Ἡ ὡμορφὴ κυρία κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, τοῦ εἶπε, συνοδέψτε με ὡς τὸ «Καφὲ Γιόστου». Ἐκεῖ με περιμένει μιὰ κυρία τῆς τιμῆς.

Ὅτε σκιά κυρίας τῆς τιμῆς δὲν ὑπῆρχε στὸ «Καφὲ Γιόστου». Ἡ μεγάλη δούκισσα φαινόταν δῆθεν στενοχωρημένη γι' αὐτὸ, μὰ ὁ Φρέντ θέλησε νὰ διευκολύνῃ τὴ θέσιν τῆς.

— Μποροῦμε νὰ καθήσουμε σ' αὐτὸ τὸ τραπεζάκι, τῆς πρότεινε.

Φανταζόταν πὼς ἡ πρότασις αὐτὴ θὰ γινόταν δεκτὴ ἐκ μέρους τῆς κυρίας μετὰ κάποιο δισταγμὸ. Ἐκείνη ὅμως κάθισε χωρὶς δυσκολία, χωρὶς ἀντίρρηση.

Ὁ Φρέντ ἦταν κατασυγκινημένος ἀπὸ μιὰ τέτοια τιμῆ.

— Λοιπόν... τὴν Πέμπτη! εἶπε ἡ μεγάλη δούκισσα. Γράψτε τώρα ἀμέσως ἕνα προσκλητήριον στοὺς φίλους σας πού θὰ ταχυδρομήσω ἐγὼ ἢ ἴδια, γιατί δὲν ἐμπιστεύομαι τόσο πολὺ τοὺς ἔξυπνους ἄνθρώπους, ὅπως σεῖς... Καὶ ποῖόν σκέφτεσθε νὰ προσκαλέσετε;

Ὁ Φρέντ σκέφτηκε λίγο.

— Ἴσως τὸν φίλο μου Μπάλκε καὶ τὴν ἄρραβωνια-

στικιά του.

— Τί δουλειὰ κάνει ὁ κύριος αὐτός;

— Εἶνε ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἕνας νέος πολὺ συμπαθητικὸς.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἡ Βέρα ἔβανε πούδρα ἀπὸ πρόσωπό τῆς καὶ στὰ λόγια τοῦ Φρέντ χαμογέλασε παράξενα.

Μιὰ ὥρα πιὸ ὕστερα, ἐνῶ γυρνοῦσε στὸ σπίτι του, ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος λίγο ἔλειψε νὰ καταπλακωθῆ ἀπὸ κάποιον αὐτοκίνητο.. Ὁ νοῦς του ἦταν στὴ μεγάλη δούκισσα.

Πέμπτη.

Μέσα στὴ μικρὴ του καμαροῦλα ὁ Φρέντ προσπαθοῦσε νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ τραπέζι, γιὰ τέσσερα ἄτομα. Ὅλο τὸ διαμέρισμα ἦταν γεμᾶτο λουλούδια. Ὁ νέος ἐξακολουθοῦσε νὰνε ἀκόμα ταραγμένος. Καμμιά μεγάλη δούκισσα ὡς τότε δὲν εἶχε περάσει τὸ κατῶφλι τῆς χαριτωμένης του κατωκίας.

Κατὰ τὶς τέσσερις καὶ μισὴ περίπου, ἡ ἰδιοκτῆτρια τοῦ σπιτιοῦ ἔπρεπε νὰ πάη νὰ ἐπισκεφθῆ στὸ νοσοκομεῖο τὴν ἄρρωστη κόρη τῆς.

— Περνώντας ἀπ' τὸ ζαχαροπλαστεῖο, εἰδοποιεῖστε, σὰς παρακαλῶ, τὸν ζαχαροπλάστη νὰ μοῦ στείλῃ ἐγκαίρως τὸ παγωτὸ, τῆς εἶπε ὁ νέος.

— Κατὰ τὶς πέντε χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Μπροστὰ στὴν πόρτα στεκόταν ἡ μεγάλη δούκισσα Βέρα... μόνη!

— Νόμισα πὼς φέρναν τό... παγωτό... μούρμούρισε ὁ νέος ταραγμένος.

— Τὸ παγωτὸ φτάνει πάντα ἀργά! εἶπεν ἐκείνη γελώντας. Μήπως ἔφτασαν κιόλας οἱ φιλοξενούμενοί σας; Ἡ κυρία μου τῆς τιμῆς εἶπε δυστυχῶς ἄρρωστη!

— Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς σερβίρω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ τσάι, τῆς εἶπε ὁ Φρέντ παίρνοντας θάρρος. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ μου ἦταν ἀνάγκη νὰ πάη νὰ ἰδῆ τὴν ἄρρωστη κόρη τῆς.

— Περιφῆμα! φώναξε ἡ μεγάλη δούκισσα.

Καὶ μόλις ὁ Φρέντ βγήκε ἔξω, πήδησε κοντὰ στὸ τηλέφωνο κι' ἔκοψε τὰ σύρματα μ' ἕνα σουγιαδάκι πολὺ ἀκονισμένο ποῦχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς.

Ὅταν γύρισε ὁ Φρέντ τοῦριξε μιὰ φλογερὴ ματιὰ καὶ μ' ἕνα δελεαστικὸ χαμόγελο ρώτησε:

— Μπορῶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ προσφέρετε ἕνα ποτηράκι λικέρ;

Ὁ Φρέντ γέμισε σύντομα δυὸ ποτηράκια. Ἐνῶ ξανάφερνε τὸ μπουκάλι στὸ ντουλάπι, ἡ Βέρα τίναξε ἀπὸ ἕνα χαρτὶ λίγη σκόνη στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ποτηράκια.

Μὰ δὲν πρόκαναν νὰ πιοῦν τὸ λικέρ. Τὸ κουδοῦνι χτύπηχαρούμενα κι' ὁ Φρέντ πῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ μισόκλειστη πόρτα ἡ Βέρα ἄκουσε μιὰ ἀνδρική φωνὴ κι' ἄρχισε νὰ ἀφουκράζεται.

— Ἦλθες, ἐπὶ τέλους! φώναξε ὁ Φρέντ. Μὰ ποῦ εἶνε ἡ ἄρραβωνιαστικιά σου;

— Δὲν σε καταλαβαίνω... εἶπεν ἡ φωνή.

— Δὲν πήρατε λοιπόν τὸ προσκλητήριό μου;

— Τὸ προσκλητήριό σου;

— Τὸ προσκλητήριό σου;

— Τὸ προσκλητήριό σου;

— Τὸ προσκλητήριό σου;

— Τὸ προσκλητήριό σου;

— Τὸ προσκλητήριό σου;

— Τὸ προσκλητήριό σου;

— Τὸ προσκλητήριό σου;

— Θεέ μου, τὰ διαμάντια μου!...

"Οχι!... Ήρθα απλῶς νὰ σοῦ φέρω τὸ τελευταῖο ρομάν-
τσο τοῦ Οὐάλλας.

Ἡ μεγάλη δούκισσα γέλασε πονηρὰ μέσα της.

— "Ἐχεις φιλοξενούμενον στὸ σπίτι; ρώτησε ἡ φωνή.

— Μιὰ Ρωσίδα μεγάλη δούκισσα, ψιθύρισε ὁ Φρέντ.

Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴ συλλογή μου τῶν πολυτίμων λίθων.

— Χοῦμ!... ἔκανε ὁ ἀστυνομικὸς Μπάλκε μὲ δυσπιστία,
γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ ἐπισκέπτης.

Ἡ Φρέντ πειράχτηκε. Μὰ ὥστόσο ὠδήγησε τὸ φίλο του
στὴν αἴθουσα ποῦ βρισκόταν ἡ μεγάλη δούκισσα.

Ἐκείνη δάγκωσε τὰ χεῖλη της μὲ τὰ λευκὰ δοντάκια
της. «Ἄσχημα! Πολὺ ἄσχημα τὴν ἔχω!» εἶπε μέσα της.

Ἡ ἀστυνομικὸς βλέποντας τὴν κυρία σταμάτησε γιὰ μιὰ
στιγμὴ ἔκπληκτος. Ἐστερα ξέσπασε σ' ἓνα χαιρέκακο γέ-
λιο καὶ τὴν ἐπλησίασε.

— Βέρα Μύλλερ!... τῆς εἶπε εἰρωνικά. Πολυαγαπημένο
μου παιδί, ποιὸς νὰ τὸ ἔλεγε πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ συ-
ναντηθοῦμε τόσο σύντομα;... Πάνε δυὸ χρόνια τώρα, ἀπὸ
τότε ποῦ κατασκευάζατε τὰ κίβδηλα τραπεζογραμμάτια.
καὶ τώρα; Τ' ἀρπάξατε τὰ διαμάντια τοῦ φίλου μου ἢ ἔ-
φτασα ἀρκετὰ γρήγορα γιὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω;

Πίσω του στεκόταν ὁ Φρέντ, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, μὴ
μπορῶντας ν' ἀρθρώσῃ λέξι.

Ἡ ἀστυνομικὸς πλησίασε τώρα, μ' ἓνα ἐντελῶς ἀδιάφο-
ρο ὄψος, στὸ τραπέζι, ἄρπαξε τὸ ποτηράκι μὲ τὸ λικέρ καὶ
τὸ ἀδειασε μὲ μιὰ ρουφηξιά.

Ἡ Βέρα τὸν κύτταξε μὲ ἀγαλλίασι. Εἶχε πιῆ τὸ λικέρ
μὲ τὸ ναρκωτικόν. Ἐξαφνα ἡ τυχодиῶκτις ρίχτηκε χάμου
στενάζοντας:

— Εἶμαι χαμένη!... Δὲν θὰ βαστάξω σὲ τέ-
τοια ντροπή... Θεέ μου, αἰσθάνομαι τόσο πό-
νο! Πεθαίνω!... Ἐνα γιατρό!...

Ἡ Φρέντ, πολὺ ταραγμένος ἀκόμα, ἔτρε-
ξε σὰν τρελλὸς ἔξω γιὰ νὰ βρῆ γιατρό.

Ἡ ἀστυνομικὸς Μπάλκε πλησίασε στὸ τη-
λέφωνο καὶ χαμογελῶντας εἶπε στὴ Βέρα:

— Μποροῦμε καὶ νὰ τηλεφωνήσουμε στὸ
γιατρό!...

Μὰ ξανάβαλε σὲ λίγο στὴ θέσι του τὸ ἀ-
κουστικόν.

— Ἐχετε κιάλας κόψει τὰ σύρματα... εἶ-
πε. Ὁμολογῶ πὼς εἶσθε ὑπερβολικὰ ἐπειτή-
δεια. Μὰ μείνετε ἡσυχῆ! Εἶνε πολὺ τυχερὸς
ὁ Φρέντ ποῦ ἔφτασα στὴν ὥρα μου.

— Πέτυχα τὸ σκοπὸ μου, ψιθύρισε ἔξαφνα
ἡ Βέρα, βλέποντας ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς τρίκλι-
ζε. Καὶ τώρα στὸ ἔργον!...

— Θεέ μου! βόγγησε ὁ Μπάλκε πέφτοντας
σὲ μιὰ πολυθρόνα...

Εἶχε κοιμηθῆ κιάλας.

Ἡ «μεγάλῃ δούκισσα» δὲν κοπίασε καὶ πο-
λὺ γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὸ γραφεῖο τοῦ Φρέντ. Σὰν
τέλεια ἔμπειρη ποῦ ἦταν, διάλεξε τὰ πολυτι-
μότερα πετράδια κ' ὕστερα τὸ ἔσκασε ἀπ' τὸ
σπίτι μὲ προφύλαξι.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἔφτασε κι' ὁ Φρέντ μὲ τὸ
γιατρό. Μόλις εἶδε πὼς ἡ Βέρα ἦταν φευγά-
τη, ὁ ἀστυνομικὸς κοιμισμένος καὶ τὰ διαμαν-
τικά του εἶχαν κάνει φτερά, σωριάστηκε κά-
τω σὰν κεραυνόπληκτος.

— Θεέ μου, τὰ διαμάντια μου!

Ἡ Βέρα εἶπε σαστίσει.

— Ἀσφαλῶς σ' αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε ὄλοι ἢ
ἄρρωστοι ἢ τρελλοί... μουρμούρισε.

R. L. ROSCH

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

100.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΓΙΑ ἘΝΑ ΒΙΒΛΙΟ

Πρὸ δύο μηνῶν στὴν Ἀμερικὴ, ὁ ἑκατομ-
μυριοῦχος βιβλιόφιλος Ροῦμπερτ Ρίς, ἀγόρα-
σε ἓνα σπάνιο βιβλίον ἀντὶ τοῦ μυθώδους πο-
σοῦ τῶν 100.000 δολλαρίων, δηλαδὴ 10 περί-
που ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον ἀντίτυπον
τῆς Ἀγίας Γραφῆς ποῦ τύπωσε ὁ Γοι τεμβέρ-
γιος καὶ προέρχεται ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τῆς
μονῆς τοῦ Μέλκ τῆς Αὐστρίας, ὅπου βρισκό-
ταν ὡς σήμερον.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΠΕΖΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΩΡΙΣΜΕΝΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

(Τοῦ Henri Schole)

Δυὸ σιωπὲς ἔρημες καὶ χῶριες εἶμαστε τώρα.

Δυὸ σιωπὲς γεμάτες θλίψι καὶ ἀγάπη.

Δυὸ ματιές εἶμαστε, ποῦ ἐνωμένες κάποτε εὐφραίνονταν
ἀπὸ τὴν ἡδονὴ τοῦ ἔρωτος, καὶ τώρα χαμένες βρίσκονται
στὸν κόσμον...

Καὶ τώρα σὰν δυὸ ἄστρα μοιάζουμε ποῦ κρυφολάμπουν
πίσω ἀπὸ σκοταδερά κλαδιά...

Δυὸ χέρια εἶμαστε χωρισμένα, ποῦ ἄλλοτε μόνο μὲ τ'
ἀγγιγμά τους θὰ ἔφερναν χαρὰ, θὰ ἔφερναν εὐτυχία...

Δυὸ ψυχές εἶμαστε ποῦ δέρνονται τώρα στὰ κύματα τοῦ
πελάγους...

Δυὸ ἀγκαλιές εἶμαστε δίχως τὰ σώματά των...

Δυὸ ἔρημα πουλιά...

Νά! τί εἶμαστε τώρα...

Μιὰ ὥρα ποῦ ἀργεῖ τόσο νάρθη καὶ ποῦ περνάει τόσο
γρήγορα...

Ἐνα λουλουδί ποῦ ἀνθίζει καὶ μαραίνεται...

Μιὰ σιωπὴ βαρεῖα καὶ παρατεταμένη.

Ἐνας χωρισμός...

Ἐνας θάνατος...

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Τοῦ Herder)

Στὴν μεγαλόπρεπη πομπὴ τῆς ζωῆς πέρασε
χθὲς ἓνα πλάσμα ποῦ εἶχε τίς φτεροῦγες τοῦ
ἔρωτα...

Ποῦ εἶχε χέρια σὰν δυὸ κρίνα...

Τὰ χέρια ἐκεῖνα ἀπλώθηκαν τότε σὲ μένα.

Τὰ χέρια ἐκεῖνα —σὰν δυὸ κρίνα— κρατοῦ-
σαν τὴ ζωὴ μου...

Στὴ μεγαλόπρεπη πομπὴ τῆς ζωῆς τὸ πλά-
σμα ἐκεῖνο, ποῦ ἔμοιαζε σὰν ἔρωτας, κρα-
τᾶει τώρα στὰ κρινένια χέρια του κάποια ση-
μαία!...

Κ' εἶνε ἀπὸ βαρύτιμο μεταξωτὸ φτιαγμένη
ἡ σημαία ἐκεῖνη...

Ἐρωτικοὶ σκοποὶ ὑψώνονται στὰ χὰη...

Ἡχοὶ ἀπὸ παράξενες φωνές, ἀπὸ φωνές ἄ-
γάτης, πόθων καὶ ἐλπίδων...

Ἡ ἀνοίξις ἔσειε τίς πτυχές τῆς σημαίας
σὰν ἀνέμιζαν...

Ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτά σου περνοῦσε στὴν
καρδιά μου βιαστικά...

Τί λυπημένες ὄρες!

Τί ἴχνη ἀνεξίτηλα ἀναμνήσεων...

Μὰ πίσω σου! Πίσω ἀπὸ τὸν ἔρωτα κι' ἀπ'
τὴ σημαία σου! ὦ ἀγάπη... ποιά ἦταν ἐκεῖνη
ἡ σκιά ποῦ ἔφτανε μ' ἐσὲ γοργή; Πίσω ἀπὸ
σένα ἔφτανε, σὲ μαῦρο κρέπι τυλιγμένος ἔ-
νας ἄντρας.

Σκυφτὸς καὶ μελαγχολικὸς ἦταν ἐκεῖνος ὁ
ἄντρας, ὦ ἀγάπη!

Κ' εἶχε στεγνὸ τὸ πρόσωπο καὶ γυάλιζαν
τὰ δόντια του, μέσ' ἀπ' τὰ κόκκινα χεῖλη ποῦ
ἔσφιγγε ἀπὸ πίκρα...

Κι' ἐρχόταν ἄφωνος, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος...

Κι' ἔσφιγγε τὰ χεῖλη του ἀπὸ πίκρα...

Οὔτε θυμάμαι πειὰ τὰ λόγια του ποῦ εἶπε ..

Ἐμείνα μόνος κι' ἔτρεμα.

Κάποια φωνὴ μόνον ἢ μνήμη μου ἀκόμα
συγκρατεῖ...

Κάποια βραχνὴ φωνή:

— Κύτταξε, δὲν ὑπάρχει πειὰ πνοή... Ὁ ἔ-
ρωτας κρατᾶει τὴ σημαία κι' ἐγὼ κρατᾶω τὸν
ἔρωτα...

«Εἶμαι ὁ θάνατος καὶ κυβερνῶ ἀπόψε τίς
ψυχές σας...»

